

ஆசிரியர்:
யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.
ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

தனிப்பிரதி அனை 1

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI,
Tamil Pandit
Jaffna
CEYYLON.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAÎSSANT LE JEUDI

வித்தகும்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, No. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ ரூப ஆடி மீ நக ஈ (15—8—35)

NO. 38.

தேவாரம்.

சோற்றுக்கைவேதியன்சோதிவானவன்
போற்றுக்கைத்திருந்தடிபோருந்தக்கைதோழக்
கற்றுக்கைப்பூட்டி யோர்க்கடலிற்பாய்ச்சினு
நற்றுக்கையாவதுநமச்சிவாயவே.

பூவினுக்கருங்கலம்போங்குதாமரை
யாவினுக்கருங்கலமரன்சாடேல்
கோவினுக்கருங்கலங்கோட்டமில்லது
நாவினுக்கருங்கலங்நமச்சிவாயவே.

வின்னைறவுகேக்கியவிறகின்வேவ்வழ
வுண்ணியபுகிலவையோன்றுமில்லையாம்
பண்ணியவுலகினிற்பயின்றபாவத்தை
நண்ணினின்றறப்பதுநமச்சிவாயவே.

இகேக்கண்பட்டிருக்கினுமிரங்தியாரையும்
விகேக்கிறபிரானேன் றவினவுவோமல்லோ
மகேக்கற்கீழ்க்கீட்கீச்சினுமருளினுமற்ற
நகேக்கத்தைக்கேபேபதுநமச்சிவாயவே.

வெந்தாந்திரங்கலம்விரதிகட்கேலா
மந்தனார்க்கருங்கலமருமறையாறங்கந்
திங்களுக்கருங்கலந்திகமுநீண்முடி
நங்களுக்கருங்கலங்நமச்சிவாயவே.

சலமிலன்சங்கரன்சார்ந்தவர்க்கல்லா
னலமிலனுடோறுங்குல்துவானலன்
துலமிலராகினுங்குலத்துக்கேற்பதோர்
நலமிகக்கோபேபதுநமச்சிவாயவே.

வ
திருவருள்துணை.

காலமுன் டாகவே காதல்செய்
துய்மின் கருதிய
ஞாலமுன் டானேடு நான்முகன்
வானவர் நன்னீரிய
ஆலமுன் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

அன்றை

வித்தகம்

புதுவை

யுவ வரு ஆடி மீ 31 ஏ

இல்லற மல்லது நல்லற மன்று.

திசத்தியின் அவ
தாரம் எனப்
போற்றப்படும்
எமது ஒளவை
யார் அருளிய
“கொன்றை
வேந்தன்” என்
நும் வேத சூத்திரக் கொத்துள் ஒன்
ருகி மிளிரும் இவ் அமுத வாக்கியம்
உலகியலோடு உண்மை நிலைக்கும் ஒப்
பியதாகின்றது. உண்மை நிலைக்கு ஒப்
பிய பொருளோ எனின், வாய்மை

யான புருஷார்த்தங்களை அடையச் செய்யும் அரிய பெரிய மறையாகி அமைந்துள்ளது. இவ் இருவகை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு சுருக்கமாக உரைக்கப்படும்.

“இல்லறம் — மனையாளோடு கூடிச் செய்யும் அறமானது, நல்லறம் — எளி திற் செய்யத்தக்க அறமாகும்; அல்லது — துறவற்மானது, அன்று — எளி திற் செய்த்தகும் அறமன்றாகும்” என உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் கூறப் படுகின்றது. அறத்தை இல்லறம் துறவற்ம் என இரண்டாக்க கொண்டு துறவற்ம் என்பது இல்லறத்துக்கு முற்றுக முரண்பட்டது என அறதி பிட்டு உரைப்பார் உலகோர். மனையாளோடு கூடி இல்லில் வாழ்வோரை இல்லறமுடையார் எனவும், பெண்களை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி வேடம் பூண்டு சில நடை நொடிகளை யும் கைக் கொண்டு ஒழுகுவோரைத் துறவற முடையார் எனவும் கூறவர். வாய்மையான இல்லறமே துறவறமு மாம் என்பது வேத உண்மையாதல் இதுவரை “வித்தக” வாயிலாக வெளி வந்த கட்டுரைகள் பலவற்றில் நன்று விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

தேவர் தமது திருக்குறளில் முதல் நான்கு அதிகாரங்களால் முறையே கடவுள்ளெமையும் அக்கடவுள்ளின் அருட்டிறனும் அவ் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்ற தத்துவப் பெரியார் இயல்பாகிய நீத்தார் பேருமையும் அவரால் அடையப்படும் அறம் என்னும் நித்தியத்துவமும் அவ் அரிய பெரிய தமிழ் மறை நுதலிய பொருளாய் அம் மறை நாளின் பாயிரம் போல அமையுமாறு சுருங்கக் கூறி விளங்க வைத்த பின், இல்லாழ்க்கையையே சிறப்புறக்கிளாங்கு கூறினார் ஆதலால், அம் மறை நால் நுதலிய சதுரவித புருஷார்த்தங்களையும் அடைதற்கு இன்றியமையாச்சாதன மாய் அமைந்துள்ளது இல்லறமே என்பது வெள்ளிடை மலையாம். அன்றி இல்லறத்தின் வேரூக அதற்கு முரண்பாடாகத் துறவறம் என ஒன்று இருப்பதாக அஃதாவது பெண்களை வெறுத்து — முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி உருற்றப்படும் அறம் ஒன்று இருப்பதாகத் தேவர் தமது தமிழ் மறையில் யான்டும் கூறி ரைல்ஸ். மற்றுத் துறவு என ஒர் அதிகாரம் கூறினார்களே? எனின், அது இல் அருத் துறவாகிய உண்மைத் துறவே என்பது,

குறள்

வேண்டின்உண்டாகத் துறக்க துறங்கின்
ஈண்டியற் பால பால.

(ஷ 35 ம் அதி. துறவ செ. 2.)

என்னும் செய்புளாலும் மற்றைய செய்யுட்களாலும் நன்று புலப்படும். இக்குறட்பாவின் உண்மைப் பொருள் “வித்தகம்” தொகுதி 1 இல் 31 இல் “அருணைதயம்” என்னும் கட்டுரை பிலும் ஷட் தொகுதி 2 இல் 35 இல் “சை ஒத்திருந்தால் செய்வன செய்” என்னும் கட்டுரையிலும் கூறப்பட்டன. ஆங்காங்குக் கண்டு தெளிக் கூறல்லாத துறவுடையவரே — கைத் தாழ் கொண்டு தமது சர்ரமாகிய இல்லைத் துறங்கு — திறங்கு எம் பெரு இல்லைத் துறங்கு — திறங்கு எம் பெரு

மான் திருவடி காணப்பெற்றவரே— அருணைதயம் காணப் பெற்றவரே— கண்ணிவனம் அடையப் பெற்றவரே நினைத்த போகங்களை எல்லாம் கண்டு சிறையோடு உண்டு உபரதி பெற்று— பாசங்கள் பற்றுக்கள் எல்லாம் அற்று நித்தியத்துவம் அடையும் உண்மைத் துறவிளாவர். சரீராகிய இல்லைத் திறத்தலே— துறத்தலே— தூரத் தலே வாய்மையான துறவு என்பதேன் “மறைக் காட்டு கதவு திறத்தல்” என்னும் கட்டுரையில் கண்டு தெளிக. (“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல 22) இவற்றால் இல்லறத்தின் வேரூகத் துறவறம் என்று ஒன்று உள்ள தென்பது அஃதாவது பெண்களை வெறுத்து— முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி வேடம் பூண்டு ஒழுகுஞ் செயலைத் துறவறம் என்பது உலகிய வாகிய போலி நிலையேயன்றி வாய்மை அல்ல என்பது வெள்ளிடை ஆம். மனையாளோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையே— இல்வாழ்க்கையே உலகிய ஸ்தலும் சிறந்த வாழ்க்கையாகும். பெண்களை விட்டு— முன்னிலைகளை வெறுத்துத் தனியே வாழ்வதுதான் இலங்கோடு கோவணத்தோடு ஊர்தோறும் திரிந்து இல்வாழ்வாரிடம் பிச்சை ஏற்றும் பிறவாறும் சீவனம் செய்வது தான் சில நடை நொடிகளைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதுதான் துறவறம் எனவும் சிறந்த அறத்தாறு எனவும் அறியாமையால் துணி ந்து ஒழுகுவோர் எல்லாம் படிற்றிரூபுக்கம் உடையவரே— கள்ள மனமுடைக் கல்வி இல்லோரே என்பதில் எட்டுக்கீழையும் ஜெயமில்லை. (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல 26 இல் “பிரமசரியம்” என்னும் கட்டுரையை நோக்குக.) இவரெல்லாம் நெறியல்லா நெறியைக் கைக் கொண்டு பழிபாவங்களைத் தேடி இம்மை மறுமைப் பயண்களை ஒருங்கே இழப்பவர் என்பதில் எட்டுக்கீழையும் ஜெயமில்லை. இல்லறத்தின் வேரூக— அதற்கு முரண்பாடாகத் துறவறம் என்று ஒன்று உள்ளது என்னும் மூடக் கொள்கையானது முன்னிலை

யாகிய மாயா காரியங்களை நிறையுட் புகுத்தி உறவுபடுத்த அறியாது— அவற்றிற்கு ஆற்றுத் தூருபால் ஒதுங்கிய அறிவிலா மாக்களால் கண்டு பிடிக் கப்பட்ட போலிக் கொள்கையே யன்றிப் பண்டைத் தமிழ் நெறி யன்று என்பதும் பழைய நூல்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. உலகர்போல் வாழ்ந்து ஒப்புர ஒழுகி அஃதாவது உடலும் உயிரும் சத்ருத்வம் நீங்கி மித்ருத்வம் பெற்று இரண்டறக் குழுமங்கு அள்ளு மூக்கையாகி நித்தியத்துவம் பெறுதற்குரிய அறத்தாறுகளை கைக் கொண்டு ஒழுகி உய்தியடையாதார்க்கு முத்தி என்பது முயற்கொம்பே ஆகும். இவ்வித்தகம் கையை வெறுத்து— முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கி வேடம் பூண்டு ஒழுகுஞ் செயலைத் துறவறம் என்பது உலகிய வாகிய போலி நிலையேயன்றி வாய்மை அல்ல என்பது வெள்ளிடை ஆம். மனையாளோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையே— இல்வாழ்க்கையே உலகிய ஸ்தலும் சிறந்த வாழ்க்கையாகும். பெண்களை விட்டு— முன்னிலைகளை வெறுத்துத் தனியே வாழ்வதுதான் இலங்கோடு கோவணத்தோடு ஊர்தோறும் திரிந்து இல்வாழ்வாரிடம் பிச்சை ஏற்றும் பிறவாறும் சீவனம் செய்வது தான் சில நடை நொடிகளைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதுதான் துறவறம் எனவும் சிறந்த அறத்தாறு எனவும் அறியாமையால் துணி ந்து ஒழுகுவோர் எல்லாம் படிற்றிரூபுக்கம் உடையவரே— கள்ள மனமுடைக் கல்வி இல்லோரே என்பதில் எட்டுக்கீழையும் ஜெயமில்லை. (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல 26 இல் “பிரமசரியம்” என்னும் கட்டுரையை நோக்குக.) இவரெல்லாம் நெறியல்லா நெறியைக் கைக் கொண்டு பழிபாவங்களைத் தேடி இம்மை மறுமைப் பயண்களை ஒருங்கே இழப்பவர் என்பதில் எட்டுக்கீழையும் ஜெயமில்லை. இல்லறத்தின் வேரூக— அதற்கு முரண்பாடாகத் துறவறம் என்று ஒன்று உள்ளது என்னும் மூடக் கொள்கையானது முன்னிலை

(வி) அழகு படுத்துபவள் மனைவி. மனை இல் சரீரம் வீடு என்பன ஒரு பொருளன ஆம். இல் என்பது ஒற்றுமை பற்றி மனைவிக்கும் பெயராகும். “இல் எனப்பட்டாள் இல்லாள் அன்றே” என்பது வில்லிபுத்தாரர் பாரதம். உண்மை நிலையில் சரீராகிய வீடே மனைவி எனப்படும்— சத்தி எனப்படும்— தூலச் சிலை எனப்படும். “பெண்ணைப்பார்த்தலையாதே பெண்தான் [தேகம்”

என்பது சித்தர் திருவாக்கு. மனை அறம் எனப்படும் இல்லறமானது தம் பதிகளாகிய இருவராலும் இயல்வதே யன்றி ஒருவரால் இயலுவதன்று. பின் வரும் பிரமாணமும் இவ்உண்மையை நன்று புலப்படுத்துகின்றது.

அறநெறிச் சாரம்.

மருவியகாதன்மனையாளுக்கானும் இருவரும்பூண்டிப்பினல்லால்— ஒருவரால் இல்வாழ்க்கையென்னுமியல்படையவான் [சக்டம் செல்லாதுதெற்றிற்றுவின்று.

(ஷ இல்வாழ்க்கை செ. 88.)

[உய்ப்பின் அல்லால்— செலுத்தி னல் செல்லுவதல்லால். தெற்றுதல்— தடைப்படுதல்.] பின் வருவன் இல்லறத்துக்குரிய நற் பெண்டிர் இயல்பை விளக்குகின்றன.

வழிபாடுடையளாய் வாழ்க்கை நடாஅய் முனியாது சொல்லிற்றுச் செய்தாங்— கெதிருரையா தேத்திப்பணியுமேல்இல்லாளைஆண்மகன் போற்றிப்புனையும்புரிந்து.

(ஷ நற்பெண்டிர் செ. 92.)

[வழிபாடு— கணவனுக்குச் செய்யும் உபசாரம். நடாஅய்— நடத்தி. சோல்லிற்று— சொன்னது.]

நீதி வெண்பா.

அன்னைதயையுமடியாள்பணியுமெழிற் பொன்னினழுகும்புவிபொறையும்—வன் [மையில் வேசிதுயிலும்விறந்மங்கிரிமதியும் பேசிவிவையுடையாள்பெண்.

இல் வாழ்க்கைக்கு முன்னிலையாகிய மனைவி இன்றியமையாதவள். மனைக்கு— இல்லுக்கு இல் என்னும் வீட்டுக்கு உரியவள் மனைவி என்பர். மனையை

குறள்.

மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற்
[கொண்டான்]

வளத்தக்காள் வாழ்க்கைக்கத் துணை.

(ஷே 6-ம் அதி. வாழ்க்கைதுணை நலம்
[செ. 1.)

இல்லதென் இல்லவண்மாண்பானால் உள்ள
[தென்]

இல்லவண் மானுக் கடை.

(ஷே ஷே 3.)

[மாண்பு — மனை அறத்துக்குரிய நற்குண நற்செய்கை. மானுக்கடை — நற்குண நற்செய்கைகள் இல்லாத போது “இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை” (வாக்குண்டாம்) என ஒள்ளவையார் அருளியதும் அறிக்.]

பெற்றூற் பெற்றபெறுவர் பெண்டிர்
பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேனிர் வாழு முலகு.

(ஷே ஷே செ. 8.)

இவற்றின் பொருள் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியவாறு “பண்ணி” என்னும் கட்டுரையில் கூறப் பட்டன. (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல 16, 17.) ஆங்குக் காண்க.

உலகியலுக்கு ஏற்றவாறு இடம் பொருள் ஏவல் அமையப்பெறுமையாலும், முன்னிலைகளுக்கு ஆற்றுமையாலும், அவற்றிற் கெதிர் சாய்ந்து உய்தியடைய அறியாமையாலும் முன் னிலைகளை வெறுத்துவிட்டேம் என வாய்ப் பறை அறை நந்து ஒருபால் வெறுப்பும் மற்றெருபால் விருப்பும் உடையராய் ஒதுங்கும் உலகியலுக்கு ஒப்பிய போவித் துறவிகளும் தமது வாழ்வுக்கு இல்லாழ்வார் துணையையே நாடி நிற்றல் கண்கூடி உலகியலுக்கு ஒப்பிய துறவு என்பது சோம்பேறிகள் நிர்மையே அன்றி இயற்கையின் திறனை அறிந்த பெரியார் நீர்மை அன்று. இதனாலும், “இல்லற மல்லது நல்லற மன்று” என்னும் மந்திரத்தின் உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் வெள்ளிடை ஆம். மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

மேல் இம் மந்திரம் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு நிற்றல் ஒரு சிறிது கூறி இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

சரீரமாகிய இல்லின் அசைவானது அருது இருத்தற்கு ஏற்ற — நித்தியத் துவம் பெறுதற்குரிய வாய்மையான ஒழுக்கம் அல்லாத மற்றைய ஒழுக்கம் அறம் எனப்படாது — மறம் எனப் படும் எனப்பது இதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும். அறம் எனப்பது நித்தியத்துவத்தையும், மறம் எனப்பது பிறவி நெறியையும் உணர்த் துவன வாகும். இல் எனப்பது இடம் — வீடு எனப் பொருள்படும். சரீரமே வாய்மையான இடமும் வீடும் ஆம். அதனிடத்து அடங்கினது பொருள். சத்தசைவு சித்தசைவு என்னும் இரண்டும் கூடிய இல்லின் அசைவே — அசைவு அருது இருப்பதே — அதற்குரிய ஒழுக்கமே — சாதகமே இல்லறம் எனப்படுவது — இல் வாழ்க்கை எனப்படுவது. சத்தசைவுகள் சித்தசைவுகள் உரிய சாதகங்களால் தூய்மை அடைந்து சமம் பெற்ற போது அசைவு அருது நித்தியத்துவம் பெறும். வாய்மை இல்லற ஒழுக்கப்பயன் இதுவே ஆம். இல் அசைவு அறத்துக்கு ஏற்ற நிறை முறை இல்லா ஒழுக்கம் இல்லறம் எனப்படாது — இல் வாழ்க்கை எனப்படாது; அறம் எனப்படாது. மறம் எனப்படும் எனப்பது. “நல்லறம் அன்று” எனவே தீய அறம் எனப்படும். அதுவே மறம் எனப்பது. மறம் என்றால் பாபச் செயல் என்பர் உலகோர். மறம் எனப்பது பிரவிருத்தியையே குறிப்பதாகும். அது,

குறள்.

அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார் மறத்திற்கு மல்லிதே துணை.

(ஷே 8-ம் அதி. அன்புடையை செ. 6.)

என்பதனாலும் அறியப்படும். ஈண்டு மறம் எனப்பது உலகியலாகிய பிரவிருத்தினிலையையேக்கருதியதாகும். இல்லறம் உடையவரே — இல் அருது

இருக்கப் பெறுவதறே துறவறம் உடையவரும் ஆவர். இல் அற்றால் அதன் அசைவு ஒழுந்தால்—சாதல் கை கூடி னைல் துறத்தல்—திறத்தல் முடியாது. இல்லைத் திறத்தலே—துறத்தலே வாய்மையான துறவு என்க. இது முன்னினொக்கைக் கூறப்பட்டது. இவ்வாற்றால் “இல்லற மல்லது நல்லற மன்று” எனப்பதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் கண்டு கொள்க. இவ் உண்மைப் பொருள் இதுவரை “வித்தக” வாயிலாக வெளியிடப்பட்ட கட்டுரைகள் பலவற்றால் பிரபல சுருதிப் பிரமாணங்கள் கொண்டு நன்று விரித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது ஆதலால் அவற்றையே மீண்டும் கூருது, அறிஞர் உய்த்துணருமாறு முன்னே கூறப்படாத நுட்பமான சிலகூறி மேலும் ஒரு சிறிது விளக்கப்படும்.

தம்பதிகளாய் இருந்தே துவம் செய்ய வேண்டும் எனப்பது வேத வழக்கு. பண்டைக் காலத்து இருடிகள்—முனிவர்கள்—மெய்யடியார்கள்—ஆழ்வார்கள்—சித்தர்கள் கைக்கொண்ட ஒழுக்கம் இதுவே ஆம். இது தான் வாய்மையானது. ஏனைனின், உடலுயிர் என்பன சத்துச் சித்து—சத்தி சிவம்—பெண் ஆண் எனப்படும். சத்தியாகிய உடலும் சிவமாகிய உயிரும் கூடிக் குழைய வேண்டும்—ஒழுவற ஒன்று தல் வேண்டும். இதற்குக் கற்பனை அத்தியாயத்தி அம் பெண்ணும் ஆணும் கூடிக் குழைந்து வாழ்க்கை நடாத்த வேண்டியதே அவசிய கர்த்தவியமாகும்—இன்றியமையாத தாகும். சரீரமாகிய பெண் (தூலச்சிவை) முன் சென்மங்களில் புருட்னை இழுந்து வைத்தும் அடைந்தவள் என்று கூற ஆம். *“யிர்வைக்காலை”*

[அசத்த நிறையே அமங்கலத் தன்மை; அமங்கலத் தன்மையே விதந்துவம் — விதவைத் தன்மை என்று ஆம்.]

ஏனைனின், லெளகீகத்தில் தூலப் பொருளுக்கே தோஷம் கூறப்படுவது

— நிவேஷதம் கற்பிக்கப்படுவது. தூலமல்லாத சித்துப் பொருளுக்குத் தோஷம் கூறப்படுவதில்லை—தீட்டு இல்லை. இது உலகவிதி—உலக சம்பிரதாயம். தூலம் சடப் பொருள். ஒரு சீவனுடைய—ஒரு மனிதனுடைய சீரம் சீரமாகிய பெண் பூர்வ சென்மத்தில் புருஷனேடு இருந்து (உயிர்) அவனை இழந்து முன் சென்மமாகிய புக்ககத்தை விட்டுத் தனித்து வைதவும்யம் அடைந்தவளாய் இச் சென்மமாகிய இந்தச் சீரம் எனும் பெண் னுய் உருப்பட்டுத் தென்படுகிறார். தூலப் பொருளாய் விளங்குவன் அனைத்துக்கும் இது பொது விதி. அஃதாவது அமங்கலத்துவம் உடையன என்பது பொருளாகும். இது வேத தத்துவம்—உண்மை—இரகசியம்; ஆழந்து நோக்குவார்க் கன்றித் தூல அறிவுக்கு எட்டாது. இதுவும் கற்பனையே. இதனால் தூலமாகிய—விதவையாகிய காயப் பெண் விவாகம் ஆகாத சீவனுடன் (உயிர்) சேர்ந்து இருவரும் உடலுயிர் எனக்கற்பிக்கப்பட்டனர் என்பது பெறப்படும். சீவன் என்னும் ஆவி—உயிர் சூக்குமமான பொருளாய் உணர்ச்சி மயமானது ஆதலால் அதற்கு அமங்கலத்துவம் எஞ்சான்றும் சித்திக்காது. ஆனால் அந்தச் சீவனும் பல சென்மங்களில் பல வினைகளின் சம்ஸ்காரத்தால் பலபரிணமை ரூபம் பெற்றுப் பல பெண்களாகிய சீரங்களோடு வாழவில்லையா? எனின், ஆம். அஃது உண்மையே. கற்பனை அத்தியாயத்தில் தூலத்திற்கே மங்கலமின்மை குறிக்கப்படவேண்டுமென்றி—பிரத்தியட்சத்தைக் கொண்டே அப்பிரத்தியட்சத்தை விளக்க வேண்டுமன்றி, கட்டுலனுக்கு எட்டாத சித்துப் பொருளுக்குத் தோஷம் கற்பித்தல் நியாய விரோதமும் சருதிக்கு முரண்பாடுமாம். சென்மம் என்னும் சொல்தூல உடலையே குறிப்பதாகும். தூலப் பொருளான சீரமே—சீரத் தோற்றமே சென்மம் என்ப்படுவது அல்லவா? இச்சென்மம் என்னும் தூலம்

முற்சென்மத்தில் (நேற்றைய தினம்) ஒருவனேடு (புருஷன்—உயிர்) இருந்ததாகக் கற்பனை அல்லவா? இந்தச் சென்மத்தில் அஃதாவது இன்று புதி தாகச் செனித்தபோது புருஷனை இழந்தவன் தானே! இழந்து புருஷன் இல்லத்தை விட்டு—புருஷனது இல்லாக இருந்ததன்னை வேறு இல்லாக அஃதாவது வேறு தூல தத்துவமாக (அஞ்சான்றும் இஞ்சான்றும் புருஷ இன்பம் அறியாதவளாய்—பூரண இன்பம் இல்லாதவளாய்—உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றுமல் என்பது) முன் சென்மத்தில் தனக்குச் சுகம் கொடுப்பவன் என்று எண்ணி இருந்த புருஷனால் ஏக தேச சுகம்—சுகம் என்னும் சொல்லுக்குச் சிறிதும் இலக்கியமல்லாத கிஞ்சித் கிஞ்சித் சுகம் பெற்று—சூணத்தில் தோன்றி சூணத்தில் மறையும் சுகம் பெற்று குறைப்பாடுடைய அந்த சுகத்தை நிறைவுபடுத்துவான் விழைந்து அவ்விழைந்து சம்ஸ்காரத்தாலாய கருஞ்சுருப் பெற்றுத் தடித்து—தூலித்து அங்கம் எனும் சீரமாய் (சீரத்தோடு) விளங்கினவள்—இன்று இச் சென்மமாய் விளங்கினவள்—என்க இத்துணைத்தோஷமும் தோல்துக்கே தூலப் பொருளுக்கே உரியதாம். சித்தாகிய சீவன் எனும் உயிருக்கு—ஆவிக்கு இத்தோஷம் உரியதன்று. ஆதலாற்றுன் கற்பனை அத்தியாயத்திலும் புருஷன் எத்தனை மனைவியரைப் புணரினும் அவனுக்குத் தோஷம் இல்லை என்று திரோதான முறையாக சருதி கள் முறையிடுகின்றன என அறிதற்பாற்று.

இன்னேரன்ன மறை பொருள்களை அறியாது—உண்மையை அறியாது—கற்பனையாகிய போலியின் இயல்பையும் அறியாது—உண்மையை விளக்குதற்கு இன்றியமையாத கற்பனை என்னும் போலியை—போலியாகிய இடுகுறியை நன்று ஆராய்ந்து அதனுள் பாலிற் படு நெய் போல் மறைந்து கிடக்கும் ஜீவாமிர்தம் என-

ஞம் உண்மையை—நவநிதத்தை— சோமபேறிகள் வாய்ப்பறை அறையும் போலி வேதாந் த சித்தாந்தங்களை அறைவே ஒழித்து நிறை முறையான ஒழுக்கங்களால்-பயில்வுகளால் கண்டு எடுத்து உண்டு உய்தியடைய அறியாது, உலகோர் பலர், வேதம், ஆகமம் முதலியன எல்லாம் போய்க் களஞ்சி யங்கள் எனவும் வயிற்று வளர்ப்புக் காகவே ஒரு சாராால் கற்பிக்கப்பட்டன எனவும் மனம் போனவாறு மட்டித்தனமாகக்கூறுகின்றனர். இன்னேர் சாதலடையக் கற்ற தமது போலிக் கல்வி வண்மையால் இவ் அரிய பெரிய உண்மைகளை எல்லாம் அறிவது என்றால் முடியும் காரிய மார்குமா? ஆகாது, ஆகாது.

புருஷனுடைய சுகத்தை முற்சென்மங்களில் சிறிது கண்டவள்—கண்டு விண்டவள் அச் சுகத்தை மறவாது—அதனையே யாண்டுக் கண்டு பின்னும் உண்பது என ஏங்கி நிற்கின்றனள்; தன் ஏக்கத்தைப் பிறர் அறியாதவாறு (இது பேண் இயல்) மெத்தென அசைகின்றனள். (இதுதான் மேய்யின் இயக்கம் என்பது—தாமத இயக்கம் என்பது) அசைந்து அசைந்து ஒன்றும் கானது வாடும் பொழுது அவ்வாட்டமெனும் விரகத்தாலாய அக்கினியால் உந்தப்பட்ட புருஷன் என்னும் ஆண்—ஆண்டன்மையடையவன்—சீவன் தன் உறக்கத்தினின்று தன் இருப்பிடமாகிய வின்துவின் இயக்கத்தால் (இயக்கமே ஒலி என்ப) முயக்கப்பட்டு வெளிப்போந்து (விழிப்புற்று) “பிரமசரியம்” என்னும் விரதத்தைக் கைக்கொண்டு ஆசான் உரையில் கட்டுண்டு அசைகின்றன—பயில்கின்றன—களவேனப்படும் கந்தருவமாகிய அறத்தாறு நவலும் பூட்கையாலாய உணர்வெனும் கயிற்றால் உறவுகோலாகிய காயப்பெண்ணை (சிவையை) இறகுக் கட்டித் தழுவிக் கூடிக் கூடி குழைந்து குழைந்து நிறை முறையான காதற் காமப்புணர்ச்சியில் கடுபெடுகின்றன—யாழுடையார் மணமாகிய

அவ் அணங்கை அன்பினால் பினித்து கூவிக் கூவி உண் னுகின்றன் — உண்டு சுவைகின்றன் — சுவைத்து சுவைத்து தான் அவள் ஆம் நிறை கொண்டு அனு அனுவாக அவளில் உறை கின்றன் — இந்திரிய நிரோதமெனும் மா பெருந்தடத்தை அடைதற்குரிய சாதகத்தில் ஈடுபடுகின்றன் என்க; பிரமம் எனும் சக்கிலத்தை சக்கிலம் எனும் வீரியத்தை — வீரியத்தின் இயற்கையான கீழ்முக (அவரோக ணம்) வேகத்தை கெடுத்து, தடுத்து ஆண்மையை திரப்படுத்த — வலுக்கக் கெய்ய முயல்கின்றன் என்க. இன்தை இனத்தால் ஸர்க்க வேண்டும். சக்கிலம் எனும் விந் து வுக்கு இனம் நாதம் அல்லவா? சுரோணிதம் அல்லவா? அதுவே சரிரம் அல்லவா? ஆதலால் அந்தச் சரீரமாகிய பெண்ணை (அசுத்ததநு) விதவையை — மூதேவி யைக்கூடிக் குழைகின்றன். இருவரும் (விந்து நாதம்) கூடிக் குழையக்குழைய அந்த நாதம் எனும் — சுரோணிதம் எனும் — தூல மெனும் விதவை — மூதேவி (மு — பழ மூயதேவி — பெண்,) சிறிது சிறிதாக கீட்ணதசை அடைந் து ஜீரணமடையும் இயல் உடையளாதலால், இப்பிரமசாரியுடன் காமப் புணர்ச்சி செய்து தனது இயற்கையான அமங்கலத்தன்மை (மரத்தன்மை — அழியும் தன்மை — அசுத்தபொதிக பஞ்சீகரண நிறை) சிறிது சிறிதாக இரியப்பெற்று — நீங்கப் பெற்று அவரோகண தடத்தினின்றும் காலக்கிரமத்தில் படிப் படியாக — அனு அனுவாக ஆரோகணத்தை நோக்கி மேலேற அஃதாவது அமலமான நிறை ஏற்றம் பெற ஆரம்பம் செய்கின்றன் — அனு அனுவாக நிறை பெறுகின்றன் என்க. பிரமசரி யனுக்கும் இவருடைய முயக்கத்தால் தூய்மை ஏற்படுகிறது. இவ் இருவரும் ஒன்றுக்கு இயங்குவதால் அவ் இயக்கம் எந்த நிறையைப் பெறவேண்டுமோ — எந்த நிறையைப் பெற்றால் பிரமசரியம் சித்திக்குமோ அந்த நிறையைப் பெற்றபோது—உடல் உயிர் என்

அம் இருவினை ஒப்பிய போது — உடலின் இயக்கமும் உயிரின் இயக்கமும் சமங்கிற பெற்றபோது அமங்கலத்தன்மையை இயற்கையாக — தொழிலாக உடைய இவளது மூதேவித் தன்மை மாற்றமடையும் என்க. இப்பொழுதுதான் இவள் மூத்தாள் என்னும்நாமம் மாறி இளையாள் என்னும்நாமம் பெறுகின்றனள். நாமம் மாறுதல் என்றால் முன் இருந்த இப்பலமுற்றும் அழிதல் என்பது பொருளாகும். இவள் இறந்தபோதே புருஷன் தபுதார் நிலையை அடைந்தான் என்பது பொருள். யாவரும் பிரத்தியட்சப் பொருளையே கண்டு பேசுவது — விவகரிப்பது உலகியலாதலால் — பிரத்தியட்சமான தூலப் பொருளுக்கே மரத்தன்மை (அழியுந்தன்மை) பிரத்தியட்சமானபடியால் தூலப் பொருளுக்கே — பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படும் அழிவுத் தன்மையுடைய தூலத்துக்கே — சரீரத்துக்கே காப்பு (ரக்ஷிப்பு) இன்றியமையாதது. தூலம் காக்கப் பட்டாலன்றி — ரக்ஷிக்கப்பட்டாலன்றி அப்பிரத்தியட்ச சீவினைப் பற்றி விவரிக்க இயலாது ஆதலால் தூலத்தின் விவகாரமே ஈண்டுக்குறிப்பிடற்பாலதாம் என்க. அன்றியும் தூலமே அவரோகணத்தினின்று ஆரோகணம் பெறுதற்கு இன்றிப்பமையாதது அதலால் அதனுடைய அமங்கலத்தன்மையை விசாரத் துக்கு முதன்மையாம் என்க. மூதேவி இறவாமல் இறந்தபோது—மாற்றமடைந்தபோது பிரமசரியம் சித்தித்தது என அம்.

[வாய்மையான பிரமசரியம் இன்னது என அறியாதார் ஞானிகளுக்குப் பிரமசரியம் முதலிய நிலைகள் வேண்டியதில்லை எனச் சம்பிரதாயப் போலிச் சாட்டுக்கள் கூறி ஒன்றும் அறியாப் பேதயைர வஞ்சிப்பர். வருணாச்சிரமதருமங்கள் உலகியலிலும் உண்மை நிலையிலும் உண்டு என்னும் வேதஉண்மையை அறியாதார் மனம் போனவாறு உழறிக்குழறி உலகமாக்களை எமாற்றிவிடாது வேறு என்செய்வார்?] என்னும் மந்திரத்தின் சம்ஸ்காரம் பெற்ற பிரமசரியன் தனக்கு எல்லா

சர்வ விக்கினங்களுக்கும் காரணமா பிருந்த மூதேவி (மருஞ்ஞடம்பு) இறந்து சாதலுருச்சாதலடைந்து சீதேவியாகித் (விமலதநு) திரிந்தாள்; எல்லா விக்கினங்களுக்கும் உறைவிடமான இடமே சரீரமாதலால் அசுத்த சரீரமாய் இருந்த இவள் விக்கின விநாயக காயமாகித் திரிந்தாள். விக்கினங்கள் யாவற்றையும் (வி) அழுபடுத்தும் பேறு இதுவே என்க. பிரமசரியம் சித்தி பெற்ற வடன் விநாயக காயத்திற்மந்திர சேபம் சேய்யவேண்டும் என்னும் வேத வழக்கின் உட்பொருளும் இதுவே ஆம் என அறிதற்பாற்று. வாய்மையான இல்லற ஒழுக்கத்தால் — பிரமசரியத்தால் இத்தகையபேறு இல்லார்க்குப் புருஷார்த்தங்கள் முயற்கொம்பேயாகும்.

மேலே கூறிய விதவையைக் கூடிக்கு மூழ்ந்து அக்காமப் புணர்ச்சியால் பொங்கும் சக்கில சுரோணிதம் பஞ்சம ஆகுதி எனப்பட்டு அக்கிளியில் மூஷ்கி மூஷ்கி வெளி ஏறி வெளி ஏறி அவ் அக்கிளியில் சுத்தமடையும் — அமலம் பெறும் என்பது. இதைத்தான் போன்றார்யகம் — பண்டர்க்கயகம் என வேதம் முறையிடுவது. உலகோர் இவ் உண்மையைப் — உட்பொருளை அறிவு து முடியாத காரியமே. இலாம் விதவை ஒருத்திபை கல்பானமாகாத வாலிப் போன்று புணர்ச்சி செய்யவைத்து அதனால் வெளிப்பட்ட சக்கில சுரோணித்ததை அவ் யாகாக்கிளியில் ஆகுதி கொடுப்பது உலகத்தார்க்கு கிடேதம் எனப்படுவது. இவ்விடையம் ஒருவனுல் பகிரங்கமாக நடத்தப்பட ஆமோ? மீறி நடாத்துவானுயின் உலகம் அவனை இகழாதோ? வேத உண்மைகளை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இல்லாத உலகோர் தற்சதந்திரத்தால் இழிவான கிரியை களைப் பகிரங்கமாக உருந்தி அவ்வேதங்களையே இழிவு படுத்துகின்றனர் என பது மிகையன்று.

“கணோம் துவா.....”

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 36-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

திருவாசகம்.

“பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்க்கின்ற மெய்ச்சடரே.”

(ஷ்டி சிவ புராணம்)

[என அருளாப்பட்டதும் அறிக. மேய்யர் — வாய்மை யைக் கைக் கொண்டு ஒழுகுதலால் நித்தியத்துவ நெறி நிற்கும் மெய்யடியார்.]

“கதியடி யேற்குன் கழல்தங் தருளவும் ஊள்கழியா
விதியடி யேனை விடுதிகண்டாய்.....”

“.....மனி ஓளித் தாய்க்குப் பச்சுன்
வீடிற்றி லேனை விடுதிகண்டாய்.....”

(ஷ்டி நீத்தல்விண்ணப்பம் செ. 42, 45.)

ஊன் கழிதல்; பச்சுன்வீடல் என்பன காய மாயம் கழிதலை—மாற்றிப் பிறத்தலை உணர்த்தி நின்றன. “மனி நி ஓளித் தாய்க்குப் பச்சுன் வீடிற்றிலேன்” என்பது காய மாயம் கழிந்த போதுதான் — மல தநு விமல தநு ஆனபோது தான் “சானுகத்துள்ளே அழுந்திய மாணிக்கம்” எனப்படும் (திருமந்திரம்) “உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள்” ஆகிய சிவம் வெளிப்படும் — காணப்படும் என்பதனை வலியுறுத்தி நின்றது. இவற்றால் மனிவாசகர் செடிசேருடலைச் செலவிக்கிய காய மாயம் கழித்தற்கண் — இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் பெறுதற்கண் அடைந்த துண்பங்கள் நன்று புலப்படும்.]

“.....
கையனேன் இன்னும் சேத்திலேன் அந்தோ
விழித்திருந் துள்ளக் கருத்தினை இழுந்தேன்.”

(ஷ்டி செத்திலாப்பத்து செ. 1)

[இங்கே “சேத்திலேன்” எனப் பட்டதே மெய்யடியார்க்குரிய சாதலுருச் சாதல் என்பது. “உளதாகும் சாக்காடு” (தேவர் குறள்) எனப்பட்டதும் இதுவே. பின் வரும் திருமூலர் திருவாக்கு மெய்யடியார்க்குரிய சாதனின் இலக்கணத்தை நன்று வலுப்புறுத்துகின்றது.

திருமந்திரம்.

கத்தித் திரிவர் கழுவடி நாய்போல்
கொத்தித் திரிவர் குரக்களி ஞானிகள்
ஒத்துப் போறிய முடலு மிஞ்சகவே
சேத்துத் திரிவர் சிவஞானி யோர்களே.

(ஷ்டி 6-ம் தா. ஞானவேடம் செ. 4.)

திருவாசகம்.

“எனைச் சேத்திப்பு பணியாய்”

(ஷ்டி செத்திலாப்பத்து செ. 3.)

என மனிவாசகர் பின்னும் அருளியதும் அறிக. எம் போலிய உலக மாக்கள் — சவிகற்ப நிட்டையாளராகிய உபாசக நிட்டையாளர் சாதல்லடவது என்றால் அவர் உடலைவிட்டு உயிர் பிரிதலாகிய மரணமே ஆகும். “ஒத் துப் பொறியும் உடலும் இருக்கவே, செத்துத்திரி”வதே — தற்சுதந்திரம் என்னும் சீவச் செயல் நீங்கி இருப்பதே தத்துவப் பெரியாராகிய மெய்யடியார்க்கு உரிய சாதல்— சாதலுருச் சாதல் என அறிதற்பாற்று. வேத உண்மை இதுவே என்பது வெள்ளிடை மலையாம்.]

திருவாசகம்.

“.....
பரி யாஉடல் தன்னைச்
சேற்றிலேன் இன்னும் திரிதரு கின்றேன்.....”

(ஷ்டி செத்திலாப்பத்து செ. 2.)

“..... அருளைக்
காட்டித் தேவனின் கழலினை காட்டிக்
காய மாயத்தைக் கழித்துஞ் சேய்யாய்.....”

(ஷ்டி செ. 5.)

“அறுக்கிலே னுடல் துணிபடத் திப்புக்
கார்கி வேங்கிரு வருள்வகை யறியேன்.”

(ஷ்டி செ. 6.)

“மொய்ப்பால் நெம்பு கயிறுக மூளை என்பு தோல்போர்த்த
குப்பா யம்புக் கிருக்கில்லேன்... ..”

(ஷ்டி ஆஸப்பத்து செ. 2.)

[குப்பாயம் — அசத்த நிறை அமைந்த மருஞ்சும்பு]

(6-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

வகையிலும் ஒத்த பண்புடைய ஒருத் தியைடையனால்இருந்தும், பொருள் என்னும் செம்பொன் இருந்தாலன்றி அவனோடு இயைந்து இல்லறம் நடாத் துவது முயற்கொம்பே எனவும் தனக்கு வாய்க்கப் பெற்ற இவன்—“இன்னள் எனும் மூ மொழிக்கு” (முவடி முப்பு) இலக்கியமாக வாய்ந்த இவன் தன்னுடன் பூரணமான ஒற்றுமையோடு வாழ்வது கடினமே எனவும் உணர்த்த பொருளைத் தேடிப்— பொருளைத் திரட்டுகிறுன் முயன்று முயன்று சேர்க்கிறுன். பொன் இன்றியமையாதது எனக்கருதிப் “பொன்னைத் திரட்டுகிறுன்” என்பதன் பொருள் என்னயோ? எனின், கூறுதும். தாதுவே செம்பொன். தாதுவே அகிலம். தாதுவே

ஆசான். ஆசானே மடு—மாடு. பொன்னக்கண்ட ஆசானை ஆசானை ஆசானை ஆசான் உரைக்கு ஏற்பப் பக்குவப்படுத்தி அனுபவிக்க வேண்டுமோ—ஆசானை எந்த எந்த விதமாக பஞ்சீகரணி த்து உண்ண வேண்டுமோ—கொள்ள வேண்டுமோ அந்த அந்த விதமாகக் கண்டு—கொண்டு உண்டால் சூக்ஷ்மம் பொலியும். சூக்குமோ பிரணவ வடிவம்— ஓ வடிவம் எனப்படுவது. இதுவே சீவன் முத்தர் வடிவம்— சதாசிவ வடிவம் என்க. இவ் வடிவ முடையவரே அருளாய் வெளியாய் உலகு கண்டிட மறைந்து உண்மை முத்தி அடைபவராவர். மெய்யடியா ரெல்லாம் இப் பெற்றி கைகூடப் பெற்றவரே ஆவர். வாய்மையான இல்லற ஒழுக்கத்தின் பலன் இதுவே என்க.

இதனால்ந்தி வேறு தடம் புகுந்து நித்தியத்துவம் பெறுதல் என்பது முயற்கொம்பே ஆம். இல்லற நெறியே அற நெறி—அறத்தாறு. இல்லற நெறி நெறியல்லாத நெறியே—மறநெறி யே— அவநெறியே— சுவநெறியே என்க. இது பற்றியே,

“இல்லற மல்லது நல்லற மன்று”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு கூறினால் ஒளவை என அறிதற்பாற்று. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “இல்லற மல்லது நல்லற மன்று” என்னும் ஒளவையார் அமுத வாக்கின் உலகியலக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

“சேடிசேநுடலைச்சேலநீக்கிச்சிவலோகத்தேநமைவைப்பான்”

(ஷ யாத்திரைப்பத்து செ. 4.)

என்பதும் இவ் உண்மையையே பசுமரத்து ஆணிபோல நன்று நிலைநாட்டுகின்றது.

திருநூனசம்பந்தர்.

ஒல்லையாறிஉள்ளாம்பூன்றிக்கள்ளாம்பூழிந்துயிய சொல்லையாறித்தாய்மைசேய்துகாமயினையகற்றி நல்லவாறேயுன்றங்காமம்நாவில்வின்றேத்த வல்லவாறேவந்துநீல்காய்விவலமேயவனே.

(ஷ திருவலில்லம்-பண்-பழந்தக்கராகம் செ. 1.)

பெண்டிரம்க்கள்ச்சுற்றமென்னும்பேதைப்பெருங்கடலை விண்டுபெண்டேவாழுமாட்டேன்வேதஜைநோயின்லீயக் கண்கூகண்டேயுன்றநீராய்க்காதலீக்கின்றதுபாய் வண்டுகெண்டிப்பாடுஞ்சோலைவலிவலமேயவனே.

(ஷ திருவலில்லம்-பண்-பழந்தக்கராகம் செ. 3.)

தாய்நீயேதந்தைநீயேசங்கரனேஅடியேன் ஆயுநின்பால் அங்புசெய்வான் ஆதரிக்கின்றதுள்ளாம் ஆயுமாயகர்யந்தன்னுள்ஜவர்நீஸ்ரேஷ்லோட்டாரி மாயமேமேன்றநூக்கின்றேன்வலிவலமேயவனே.

(ஷ செ. 7.)

ஆதியாயநான்முகனும்மாலும் அறிவரிய சோதியானேநிதியில்லேன்சொல்லுவன்னின் திறமே ஒதிநாஞ்சுங்களைத்தும்என்னையினாவுலம் வாதியாமேவங் துங்காய்வலிவலமேயவனே.

(ஷ செ. 10.)

(தொடரும்.)

“சோர்க் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியும் சிறுதுடி லிதுசிதையக் கூவாய் கோவே.....”

(ஷ செ. 3.)

யிடைந்தெலும்பூத்தைமிக்கழுக்கூறல்வீரிவிந்தைக்கூட்டி தோடர்ந்தேனந்தியத்துயநுஷ்கின்றேன்சோத்தம்எம்பெருமானே உடைந்துநைந்துருகியுன்னெளுளிசோக்கியுன்றிருமலர்ப்பாதம் அடைந்துகின்றிவானுசைப்பட்டேன்கண்டாய்அம்மானே.

(ஷ செ. 4.)

சேடியா ராக்கைத் திறமற வீசிச் சிவபுர நகர்புக்குக் கடியார் சோதி கண்டு கெண்டென் கண்ணினை களிகூரப் பட்டதா னில்லாப் பரம்பர னேயுன் பழுவடி யார்க்கட்டம் அடியேன் காண ஆசைப் பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே.

(ஷ செ. 9.)

“..... சேடிசேநுடலைச்சிதை யாததெத்துக்கெங்கள்சிவலோகா வீ.....”

(ஷ குழுத்தபத்து செ. 2.)

இவற்றால் மல தநுவாகிய செடிசேநுடலை விமல தநு வாக மாற்ற வேண்டும் என. மனிவாசகர் எம் பெருமானை வேண்டியதும், இவ்வாறு மாற்றிப் பிறந்த மெய்யடியாரே சிவபுரங்கர்— சிவலோகம் அடைதற்கு அருகர் என்பதும் நன்று பெறப்படுதல் கண்டு கொள்க.